

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Stephen-Odvykaci_a_s.pdb

PDB Name: Stephen King-Odvykači a. s.
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Stephen King
ODVYKAČI a. s. (1976)

Při vyslovení jména Stephena Kinga se téměř vždy jedním dechem zmiňují i další věci. Kolik knih již prodal. Co dnes dělá v literatuře a pro literaturu. Případně (zejména v poslední době) jak strašnou nehodu utrpěl, když kráčet po silnici nedaleko svého domu ve státě Maine. Jedna věc však nebývá zmiňována – a vnímána – téměř nikdy: totiž skutečnost, že on samojediny dokázal pozvednout celý žánr populární beletrie. Samozřejmě že před ním existovalo mnoho výborných a skvěle prodávaných spisovatelů, ale King více než kdokoliv jiný od dob Johna D. MacDonalda vnesl do svých žánrových románů prvek reality. On sám často tvrdil, že román Salem's Lot (Prokletí Salemu, česky 1994) z roku 1977 byl „směsicí Peyton Place a Draculy“. Čímž také byl. Bohaté charakterizace, pečlivé a citlivé sociální postřehy, souhra dějových linek i vývoj jednotlivých postav hlásaly do světa, že pisatelé mohou uchopit i otřepaná témata jako vampýrismus a pozvednout je na novou, svěží úroveň. Mnoho populárních autorů před Kingem zjistilo, že jejich úsilí učinit knihu serióznější naráží na nemilosrdnou červenou tužku redaktora. Tyhle věci překážejí zápletky, dozvídali se. Jenže právě „tyhle věci“ zajistily Kingovi obrovskou popularitu a pomohly vysvobodit slovo „populární“ z okovů prostého žánrového psaní. King je mistrem nad mistry.

Morrison čekal na kohosi, kdo právě trčel v letecké zácpě nad Kennedyho mezinárodním letištěm, když vtom zahlédl na konci baru povědomou tvář a vyrazil za ní.

„Jimmy? Jimmy McCann?“

Byl to on. O něco silnější, než když jej Morrison zahlédl loni na výstavě v Atlantě, ale jinak se zdál až děsivě ve formě. Na univerzitě přitom býval drobným, vychrtlým a mrtvolně bledým chronickým kuřákem, který se ztrácel za obrovskými brýlemi s rohovinovými obroučkami. Teď podle všeho přešel na kontaktní čočky.

„Dick Morrison?“

„Jo. Vypadáš skvěle.“ Morrison natáhl ruku a oba muži si potřásl pravicemi.

„Ty taky,“ řekl McCann, ale Morrison věděl, že je to lež. Příliš mnoho pracoval, příliš mnoho jedl a příliš mnoho kouřil. „Co piješ?“

„Bourbon a žaludeční likér,“ odpověděl Morrison. Omotal nohy kolem barové stoličky a zapálil si cigaretu. „Čekáš tu na někoho, Jimmy?“

„Ne. Letím do Miami na schůzku s důležitým klientem. Investuje šest milionů. A já ho mám držet za ruku, protože jsme přišli o jednu velkou zakázku na příští jaro.“

„Pořád jsi u Cragera s Bartonem?“

„Jsem teď výkonným viceprezidentem.“

„To je fantastické! To blahopřeji! A kdy se to všechno stalo?“ Morrison se snažil sám sebe přesvědčit, že onen drobný červíček žárlivosti v jeho žaludku je pouze projevem jeho překyselení. Vytáhl tubu s tabletami antacidu a rozchroupal jednu v ústech.

„Loni v srpnu. Stalo se něco, co změnilo celý můj život.“ Zadíval se hloubavě na Morrisona a usrkl pití.

„Možná by tě to zajímalo.“

Prokristapána, pomyslel si Morrison a v duchu se zašklebil. Jimmy McCann se dal na náboženství.

„Jasně,“ prohodil a lokl si nápoje, který mu barman postavil na stůl.

„Nebyl jsem v moc dobré formě,“ řekl McCain. „Osobní problémy se Sharon, táta mi zemřel na infarkt a navíc na mě sedl suchý kašel. Bobby Crager se jednoho dne zastavil u mě v kanceláři a udělal mi menší otcovské kázání. Pamatuješ, jak tyhle věci probíhají?“

„Jo.“ Morrison pracoval pro firmu Crager and Barton osmnáct měsíců, než odešel do Morton Agency. „Bud' si srovnej zadek, nebo tě do něj kopnem.“

McCann se zasmál. „Takže jsi v obraze. No a k dovršení všeho mi doktor oznámil, že mám začínající žaludeční vřed. Doporučil mi, abych přestal kouřit.“ McCann se zašklebil. „To je, jako by mi řekl, abych přestal dýchat.“

Morrison přikývl v dokonalém porozumění. Nekuřáci si tuhle blazeovanost mohli dovolit. Znechuceně pohlédl na vlastní cigaretu a zamáčkl ji s vědomím, že si za pět minut bude zapalovat další.

„Takžes toho nechal?“ zeptal se.

„Ano, nechal. Nejdřív jsem si myslel, že to nedokážu – podváděl jsem jako blázen. Ale pak jsem potkal chlápka, který mi řekl o jedné agentuře na Šestačtyřicáté. Prý nějací specialisti. Tak jsem si řekl, že nemám co ztratit, a zašel jsem tam. Od té doby nekouřím.“

Morrisonovi se rozšířily zomíčky. „A co s tebou provedli? Nacpali do tebe nějaké prášky?“

„Ne.“ McCann během hovoru vytáhl náprsní tašku a nyní se v ní prohraboval. „Tady je to. Věděl jsem, že se mi tu ještě jedna povaluje.“ Položil na barový pult obyčejnou bílou navštívenku.

ODVYKAČI, a. s.

Přestaňte se proměňovat v kouř!

Východní 46. Street 237

terapie na objednání

„Jestli chceš, tak si ji nechej,“ dodal McCann. „Oni tě vyléčí. Zaručeně.“

„Jak?“

„To ti nemůžu říct,“ pravil McCann.

„Ne? A proč ne?“

„Je to součást smlouvy, kterou ti dají podepsat. Ale při prvním pohovoru ti prozradí, jak to funguje.“

„Tys s nimi podepsal smlouvu?“

McCann přikývl.

„A na základě toho...“

„Jo.“ McCann se usmál na Morrisona, který si pomyslel: A je to tady. Jim McCann se spojil se samolibými parchanty.

„Jestli je ta firma tak fantastická, tak proč to velké utajování? Jak to, že jsem nikdy neviděl žádné spoty v televizi, žádné poutače, reklamy v časopisech...“

„Všechny klienty, které zvládnou obsloužit, získávají na ústní doporučení.“

„Ty pracuješ v reklamě, Jimmy. Tomu přece sám nevěříš.“

„Věřím,“ řekl McCann. „Mají osmadvadesátiprocentní úspěšnost léčby.“

„Počkej, počkej,“ zarazil ho Morrison. Mávl si pro další drink a zapálil si cigaretu. „Nejsou to taková ti, co tě někam přiváží a nutí tě kouřit tak dlouho, dokud se nepozvracíš?“

„Ne.“

„Nebo ti dají něco, z čeho je ti špatně pokaždé, když si zapálíš?“

„Ne, nic takového. Běž a přesvědč se sám.“ Ukázal na Morrisonovu cigaretu. „Tobě to ve skutečnosti nechutná, vid’?“

„Néé, ale...“

„Když jsem přestal, spousta věcí v mém životě se změnila,“ zasnul se McCann. „Předpokládám, že to u každého probíhá jinak, ale v mém případě to připomínalo padání domina. Začal jsem se cítit líp, takže se zlepšil i můj vztah se Sharon. Měl jsem více energie a v důsledku toho vzrostl i můj pracovní výkon.“

„Hele, probudil jsi ve mně zvědavost. Opravdu bys mi nemohl...“

„Je mi líto, Dicku. Fakticky o tom nemůžu mluvit.“ Jeho hlas zněl neochvějně.

„Nepřibral jsi pak na váze?“

Na okamžik se Morrisonovi zdálo, že se McCann zatváří téměř pochmurně. „Ano. Vlastně jsem přibral dost hodně. Ale pak jsem to zase shodil. Teď mám zhruba optimální váhu. Předtím jsem byl vychrtlý.“

„Pasažeri letu 206 necht’ se dostaví na stojánku 9,“ oznámil hlas z reproduktoru.

„To jsem já,“ řekl McCann, postavil se a hodil na pult pětidolarovku. „Dej si ještě jednu, jestli chceš. A přemýšlej o tom, co jsem ti říkal, Dicku. Vážně.“ Odešel z baru a začal si prodírat cestu davem k eskalátorům. Morrison sebral navštívenku, zamýšleně se na ni zadíval, strčil si ji do náprsní tašky a za chvíli už o ní nevěděl.

O měsíc později mu navštívenka vypadla z náprsní tašky na jiný barový pult. Toho dne odjel z kanceláře o něco dříve a zastavil se zde, aby zapil odpoledne. V Morton Agency se věci nevyvíjely správným směrem. Vlastně se vyvíjely úplně příšerně. Zaplatil Henrymu za drink desetidolarovkou, sebral malou navštívenku a přečetl si ji ještě jednou – Východní Šestačtyřicátá Street 237 se nacházela pouhé dva bloky odtud; venku byl svěží a slunečný říjnový den a možná, jen tak z legrace...

Když mu Henry přinesl nazpátek, Morrison dopil a vyrazil na procházku.

Firma Odvykači, a. s. sídlila v nové budově, v níž se měsíční pronájem kancelářských prostor pravděpodobně blížil Morrisonově ročnímu platu. Podle adresáře ve vestibulu se Morrisonovi zdálo, že kanceláře firmy zabírají celé jedno patro, což znamenalo peníze. Spousty peněz.

Vyjel výtahem nahoru a ocitl se ve vstupní hale pokryté bohatým kobercem. Odtud zamířil do elegantně vybavené přijímací místnosti se širokým oknem, z něhož se nabízel výhled na průřez hemžení dole na ulici. V křesílkách podél stěn seděli tři muži a jedna žena a četli časopisy. Vesměs lidé z obchodní branže. Morrison vyrazil k přepážce.

„Tohle mi dal jeden můj přítel,“ řekl a podal navštívenku recepční. „Zřejmě byste ho nazvali ‚bývalým absolventem‘.“

Recepční se usmála a zasunula do psacího stroje formulář. „Jak se jmenujete, pane?“

„Richard Morrison.“

Klap–klapity–klap. Ťukání však znělo velmi tlumeně; psací stroj nesl značku IBM.

„Vaše adresa?“

„Maple Lane dvacet devět, Clinton, New York.“

„Jste ženatý?“

„Ano.“

„A děti?“

„Jedno.“ Pomyslel na Alvina a zlehka se zamračil. „Jedno“ bylo špatné slovo. Raději měl říct „půl“ – jeho syn byl mentálně postižený a bydlel na zvláštním internátu v New Jersey.

„Kdo vám nás doporučil, pane Morrisone?“

„Jeden starý přítel ze školy. James McCann.“

„Dobře. Neposedáte se? Dnes máme velmi mnoho práce.“

„Proč ne?“

Morrison se usadil mezi ženu ve střízlivém modrém kostýmu a mladého manažera v saku se vzorem rybí kosti a s módně tvarovanými kotletami. Vytáhl krabičku cigaret, rozhlédl se kolem sebe a všiml si, že nikde neleží žádné popelníky.

Znovu tedy krabičku schoval. To je v pořádku. Absolvuje tuhle malou hru a zapálí si až na odchodu. Případně by jim mohl klepat popel na ten huňatý kaštanový koberec, pokud ho nechají čekat příliš dlouho. Sebral výtisk časopisu Time a začal v něm listovat.

O čtvrt hodiny později ho zavolali, hned po ženě v modrém kostýmu. Jeho nikotinové centrum se tou dobou již velmi hlasitě ozývalo. Muž, který do čekárny přišel po něm, vytáhl z kapsy krabičku cigaret a otevřel ji, ale pak si všiml, že nikde neleží žádné popelníky, a tak krabičku opět schoval – Morrison měl dojem, že se přitom tváří trochu provinile, a sám se hned cítil lépe.

Konečně se na něj recepční zářivě usmála a řekla: „Běžte dál, pane Morrisone.“

Morrison vešel do dveří za jejím stolem a ocitl se v chodbě s nepřímým osvětlením. Podsaditý muž se sivými vlasy, které působily falešně, mu podal ruku, přivětivě se na něj usmál a řekl: „Pojďte za mnou, pane Morrisone.“

Provedl Morrisona kolem řady zavřených neoznačených dveří a asi v polovině chodby otevřel jedny z nich klíčem. Za dveřmi se rozkládala stroze zařízená nevelká místnost se stěnami obloženými bílým korkem. Jediný nábytek zde představoval pracovní stůl s jednou židlí po každé straně. Stěna za stolem zřejmě obsahovala malé podlouhlé okno, které však nyní zakrýval krátký zelený závěs. Na zdi po Morrisonově levici visel obraz vysokého muže s ocelově šedou hřívou. V jedné ruce držel arch papíru a vypadal docela povědomě.

„Já jsem Vic Donatti,“ řekl podsaditý muž. „Pokud se rozhodnete náš program absolvovat, budu mít váš případ na starosti.“

„Těší mě, že vás poznávám,“ odpověděl Morrison. Zoufale toužil po cigaretě.

„Posad'te se.“

Donatti položil na stůl formulář, který mu vyplnila recepční, a vytáhl ze zásuvky další lejstro. Pohlédl Morrisonovi zpřímá do očí. „Chcete přestat kouřit?“

Morrison si odkašlal, překřížil nohy a pokusil se vymyslet nějakou vytáčku. Nedokázal to. „Ano,“ zakuňkal.

„Podepíšete tohle?“ Donatti mu podal formulář a Morrison si ho rychle přečetl. Níže podepsaný souhlasí, že se nebude nikde zmiňovat o použitých metodách a technikách a tak dále a tak dále.

„Jistě,“ řekl a Donatti mu vložil do ruky pero. Morrison naškrábal na papír podpis a Donatti se podepsal pod něj. Vzápětí papír opět zmizel v zásuvce stolu. No, pomyslel si Morrison ironicky, tak jsem si dal předsevzetí. Tohle už znal z dřívějšíka. Jednou mu vydrželo celé dva dny.

„Výborně,“ řekl Donatti. „S propagandou se tady neobtěžujeme, pane Morrisone. Nezajímá nás, zda to děláte kvůli zdraví, penězům nebo společenskému postavení. Je nám jedno, proč chcete přestat kouřit. Jsme pragmatici.“

„Dobře,“ řekl Morrison tupě.

„Nepoužíváme žádné léky. Nezaměstnáváme lidi školené podle Dalea Carnegieho, aby vám tady dělali přednášky. Nedoporučujeme žádné zvláštní diety. A nepřijímáme žádné platby až do doby, kdy jste jeden rok úplným nekuřákem.“

„Proboha,“ utrousil Morrison.

„To vám pan McCann neřekl?“

„Ne.“

„A jak se pan McCann mimochodem má? Dobře?“

„Velmi dobře.“

„Výborně. To je báječné. A teď... ještě několik otázek, pane Morrison. Jsou poněkud osobního rázu, ale ujišťuji vás, že vaše odpovědi budou pokládány za nanejvýš důvěrné.“

„Prosím,“ řekl Morrison nezúčastněně.

„Jak se jmenuje vaše žena?“

„Lucinda Morrisonová. Za svobodna Ramseyová.“

„Milujete ji?“

Morrison ostře vzhlédl, ale Donatti se na něj díval naprosto bezelstně. „Ano, samozřejmě.“

„Měli jste někdy manželské problémy? Třeba pocity odloučení?“

„Jak to souvisí s odvykáním?“ zeptal se Morrison. Jeho odpověď vyzněla nabroušeněji, než zamýšlel, ale to bylo jen tím, že si chtěl – sakra, vlastně potřeboval – zapálit.

„Velice úzce,“ poznamenal Donatti. „Mějte se mnou strpení.“

„Ne. Nic takového jsme neměli.“ Přestože situace byla poslední dobou malinko napjatá.

„Vy máte jen jedno dítě?“

„Ano, Alvina. Je na soukromé škole.“

„Která škola to je?“

„To,“ odpověděl Morrison chmurně, „vám neřeknu.“

„No dobrá,“ řekl Donatti příjemně a odzbrojujícím způsobem se na Morrisona usmál. „Všechny vaše otázky zodpovíme zítra během první terapie.“

„To je od vás milé,“ prohodil Morrison a postavil se.

„Ještě poslední dotaz,“ zarazil ho Donatti. „Už jste více než hodinu bez cigarety. Jak se cítíte?“

„Dobře,“ zalhal Morrison. „Docela dobře.“

„Tím lépe pro vás!“ vykřikl Donatti, obešel stůl a otevřel dveře. „Tak si je dnes večer užijte. Protože po zítřku už nikdy kouřit nebudete.“

„Opravdu?“

„Pane Morrison,“ řekl Donatti vážně, „za to vám ručím.“

Nazítří přesně ve tři hodiny seděl Morrison v předpokoji firmy Odvykači, a. s. Většinu dne strávil zvažováním, zda se vyhnout další schůzce, na niž jej cestou od Donattiho objednala recepční, nebo zda zvolit formu jakési paličaté spolupráce – Tak ukažte, co dovedete, zázrakové.

Nakonec jej k dodržení schůzky přimělo cosi, co mu řekl Jimmy McCann – Změnila celý můj život. A Bůh byl Morrisonovi svědkem, že jeho životu by nějaká změna docela přišla vhod. Jistou roli navíc při rozhodování sehrála jeho zvědavost. Než nastoupil do výtahu, vykouřil poslední cigaretu až po filtr. Jestli má být tahle opravdu úplně poslední, pomyslel si, tak je to dost blbý. Chutnala přišemně.

Čekání v předpokoji bylo tentokrát kratší. Když ho recepční vyzvala, aby šel dál, Donatti už na něj čekal. Podal mu ruku a usmál se, jenže Morrisonovi připadal jeho úsměv poněkud dravčí. Pocítil lehké napětí a opět zatoužil po cigaretě.

„Pojďte se mnou,“ řekl Donatti a odvedl ho do malé místnosti. Znovu se posadil za stůl a Morrison obsadil protější židli.

„Jsem velmi rád, že jste přišel,“ začal Donatti. „Obrovské procento potenciálních klientů se po úvodním rozhovoru již nikdy neukáže. Zjistí totiž, že nechtějí s kouřením přestat tak zoufale, jak si původně mysleli. Jsem si jist, že s vámi bude radost pracovat.“

„Kdy ta léčba začne?“ Hypnóza, pomyslel si Morrison. Určitě je to hypnóza.

„Ó, ta již začala. Začala ve chvíli, kdy jsme si na chodbě podali ruce. Máte u sebe cigarety, pane Morrison?“

„Ano.“

„Můžete mi je dát, prosím?“

Morrison pokrčil rameny a podal Donattimu krabičku. Stejně v ní zbyly poslední dvě nebo tři cigarety.

Donatti položil krabičku na stůl. Usmál se Morrisonovi do očí, zatáhl pravou ruku v pěst a začal jí bušit do krabičky, která se zkroutila a zploštila. Po chvíli vypadl ven zlomený kousek cigarety a drobký tabáku. Zvuk Donattiho pěsti se v uzavřené místnosti silně rozléhal. I přes sílu úderů však z jeho tváře nezmizel úsměv a Morrison pocítil z celého výjevu mrazení. Možná právě tento efekt tím chtějí vyvolat,

pomyslel si.

Konečně Donatti přestal bušit do zmačkané a pokroucené krabičky a zvedl ji ze stolu. „Nevěřil byste, jakou rozkoš mi to dělá,“ řekl a odhodil krabičku do odpadkového koše. „I po třech letech v branži mě to stále uspokojuje.“

„Jako terapie však má tahle metoda jednu velkou mezeru,“ poznamenal Morrison mírně. „Přímo ve vestibulu této budovy stojí trafik. A prodávají tam všechny značky.“

„K tomu nemám co říct,“ odpověděl Donatti a sepal ruce. „Váš syn, Alvin Dawes Morrison, je žákem Patersonovy školy pro handicapované děti. Narodil se s poškozením mozku. Testy u něj prokázaly IQ 46. Což ho řadí do kategorie nevzdělatelných dětí. Vaše žena...“

„Jak jste na to přišli?“ vyštěkl Morrison. Byl vyděšený a naštvaný. „Nemáte právo čmúchat kolem mého...“

„Víme toho o vás spoustu,“ řekl Donatti uhlazeně. „Ale jak už jsem předeslal, se všemi informacemi bude nakládáno s maximální diskretností.“

„Odcházím odsud,“ oznámil Morrison tenkým hlasem a postavil se.

„Zůstaňte ještě chvíli.“

Morrison se na Donattiho bedlivě zadíval. Vůbec mu nepřipadal znepokojený. Vlastně se tvářil tak trochu pobaveně; jako člověk, který už podobných reakcí zažil desítky – a možná stovky.

„No dobrá. Ale ať to k něčemu vede.“

„O, to víte, že ano.“ Donatti se opřel o židli. „Už jsem vám říkal, že zde zaujímáme pragmatický přístup. A jako pragmatici nemůžeme než začít tím, že si uvědomíme, jak je léčba závislosti na tabáku obtížná. Pravděpodobnost recidivy dosahuje téměř pětaosmdesáti procent. U závislých na heroinu je toto procento nižší. Takže jde o mimořádně palčivý problém. Mimořádně.“

Morrison pohlédl do odpadkového koše. Jedna z cigaret, byť celá pokroucená, stále vypadala kouřitelně. Donatti se dobrosrdečně zasmál, sáhl do odpadkového koše a rozdrtil ji mezi prsty.

„Legislativní orgány různých států se občas setkávají s požadavkem, aby byly ve věznicích zrušeny týdenní přiděly cigaret pro vězně. Podobné návrhy bývají vesměs smeteny ze stolu. V několika málo případech, kdy byly schváleny, propukly vzápětí prudké vězeňské vzpoury. Vzpoury, pane Morrisone. Představte si to.“

„Mne,“ řekl Morrison, „to nepřekvapuje.“

„Ale zkuste uvážit důsledky. Když vsadíte člověka do vězení, odejmete mu normální pohlavní život, alkohol, politiku, svobodu pohybu. Přesto k žádným vzpourám nedochází – anebo je jich jen málo v porovnání s počtem věznic. Ale jakmile se mu pokusíte odejmout cigarety – bum! bác!“ Donatti začal tlouci pěstí do stolu, aby svá slova zdůraznil.

„Když během první světové války nemohl na německé domácí frontě nikdo sehnat cigarety, stal se naprosto běžným pohled na německé aristokraty sbírající špačky v příkopech. A za druhé světové války se zase mnoho Američanek vzhledem k nedostatku cigaret přeorientovalo na dýmky. Fascinující problém pro skutečného pragmatika, pane Morrisone.“

„Mohli bychom přejít k léčbě?“

„Za okamžik. Stoupněte si sem, prosím.“ Donatti se vztyčil a postavil se k zelenému závěsu, kterého si Morrison včera všiml. Donatti ho odhrnul a odhalil obdélníkové okno s výhledem do prázdné místnosti. Vlastně ne tak docela prázdné. Na podlaze seděl králík a chroupal z misky granule.

„Hezký králíček,“ poznamenal Morrison.

„Zajisté. Sledujte ho.“ Donatti stiskl knoflík u římsy okénka. Králík přestal žrát a dal se do zběsilého hopkání. Zdálo se, že pokaždé, když se tlapkami dotkne podlahy, vyskočí ještě výše. Srst se mu ježila na všechny strany a v jeho očích se zračil divoký výraz.

„Přestaňte! Vždyť je jako na elektrickém křesle!“

Donatti uvolnil knoflík. „To ani zdaleka ne. Podlahou protéká jen velmi slabý elektrický proud. Sledujte toho králíka, pane Morrisone!“

Králík se choulil asi tři metry od misky s granulami a krčil čumák. Pak se zničehonic sebral a odhopkal do rohu.

„Pokud králík dostane během krmení dostatečně často elektrický šok,“ prohlásil Donatti, „velice rychle

se u něj vytvoří potřebná asociace. Krmení způsobuje bolest. A tak přestane jíst. Stačí několik málo dalších šoků a králík uhyne hladem přímo před miskou s jídlem. Říká se tomu averzní výcvik.“

Morrisonovi náhle svitlo. „Děkuji, nechci.“ Vyrázil ke dveřím. „Počkejte, prosím, pane Morrison.“ Ten se však nezastavil. Natáhl se po klice... a ucítil, jak mu po ní bezvládně sjíždí ruka. „Odemkněte.“ „Pane Morrison, kdybyste se jen na chvíli posadil...“

„Odemkněte ty dveře, nebo na vás pošlu policii dřív, než řeknete Marlboro Man.“

„Posad'te se.“ Donattiho hlas byl chladný jako seškrábaný led.

Morrison na něj pohlédl. Hnědé oči Vika Donattiho vypadaly zakaleně a děsivě. Proboha, pomyslel si Morrison, jsem tady zamčený s psychopatem. Olízl si rty. Nikdy v životě necítil větší chuť na cigaretu.

„Vysvětlím vám tu léčbu podrobněji,“ řekl Donatti.

„Vy to nechápete,“ odsekl Morrison s hranou trpělivostí. „Já si žádnou léčbu nepřeji. Rozhodl jsem se ji nepodstoupit.“

„Ne, pane Morrison. Vy to nechápete. Nemáte na vybranou. Když jsem vám řekl, že terapie už začala, myslel jsem to doslova. Čekal bych, že vás to napadne samotného.“

„Jste blázen,“ procedil Morrison užasle.

„Ne. Pouhý pragmatik. Rád bych vám o té léčbě pověděl všechno.“

„Jistě,“ řekl Morrison. „Pokud vezmete na vědomí, že sotva odsud vypadnu, koupím si pět krabiček cigaret a všechny je vykouřím cestou na policejní stanici.“ Náhle si uvědomil, že si kouše nehet na palci a cucá si ho. Přinutil se přestat.

„Jak si přejete. Ale myslím, že změníte názor, až si uděláte úplný obrázek.“

Morrison neřekl nic. Znovu se posadil a složil ruce.

„Během prvního měsíce léčby vás budou nepřetržitě sledovat naši operativci,“ začal Donatti.

„Některých z nich si všimnete. Jiných ne. Ale neustále vám budou nablízku. Neustále. A pokud uvidí, že kouříte cigaretu, zavolají mi.“

„Předpokládám, že vy mě pak přivedete sem a vyzkoušíte na mně ten trik s králíkem,“ řekl Morrison. Snažil se, aby jeho slova vyzněla chladně a sarkasticky, avšak náhle pocítil příšerné zděšení. Tohle byl zlý sen.

„Ale kdepak. Ten trik s králíkem nevyzkoušíme na vás, ale na vaší ženě.“

Morrison se na něj tupě podíval.

Donatti se usmál. „Vy,“ řekl, „se budete moci dívat.“

Jakmile ho Donatti pustil ven, chodil Morrison víc než dvě hodiny v naprostém ohromení. Venku byl i dnes nádherný den, ale on si toho ani nevšiml. Obludnost Donattiho usměvavé tváře mu zakrývala všechno ostatní.

„Víte,“ řekl mu Donatti na závěr schůzky, „pragmatický problém vyžaduje pragmatická řešení. Musíte si uvědomit, že jednáme ve vašem nejlepším zájmu.“

Firma Odvykači, a. s. byla podle Donattiho něco jako nadace – nezisková organizace založená člověkem z portrétu na stěně. Onen gentleman si počínal mimořádně úspěšně v několika rodinných podnicích – včetně hracích automatů, masážních salonů, číselných loterií a čilých (byť utajených) obchodních transakcí mezi New Yorkem a Tureckem. Mort Minelli alias „Tříprstý“ rovněž kdysi býval silným kuřákem, jenž občas vytáhl až tři krabičky denně. Arch papíru, který Mort držel na obraze v ruce, představoval lékařskou diagnózu konstatující rakovinu plic. Na tuto chorobu také Mort v roce 1970 zemřel, ale ještě předtím vložil rodinný majetek do firmy Odvykači, a. s.

„Usilovně se snažíme být v co nejmenší ztrátě,“ prohlásil Donatti. „Ale pomoc bližnímu je pro nás přednější. A samozřejmě jde také o skvělý nástroj k vydanění.“

Léčba byla až mrazivě jednoduchá. Při prvním prohřešku měla být Cindy uzavřena do – jak to Donatti nazval – „králíčí místnosti“. Při druhém prohřešku měl dostat dávku Morrison. Třetí prohřešek znamenal pobyt v místnosti pro oba dva. Čtvrtý prohřešek by už byl pokládán za projev těžkého nedostatku kooperace a vyžádal by si přísnější opatření. Jeden z operativců by byl vyslán do Alvinovy školy, kde by si chlapce podal.

„Jen si představte,“ řekl Donatti s úsměvem, „jak hrůzné to pro toho hochu bude. Nepochopil by to, i kdyby mu to někdo vysvětlil. Bude pouze vědět, že mu někdo ubližuje, protože tatínek je špatný. Bude

nesmírně zděšený.“

„Ty hajzle,“ sykl Morrison bezmocně. Neměl daleko k slzám. „Ty špinavý, prašivý hajzle.“

„Abyste mě správně pochopil,“ dodal Donatti a stále se sympaticky usmíval, „jsem si jist, že se to nestane. Čtyřicet procent našich klientů se nikdy nedopustí více než tří přestupků. To je přece povzbudivé číslo, ne?“

Morrisonovi příliš povzbudivé nepřipadalo. Připadalo mu děsivé.

„Pochopitelně, pokud se dopustíte prohřešku popáté...“

„Co tím chcete říct?“

Donatti se rozzářil. „Králičí místnost pro vás i manželku, druhé zbití vašeho syna a zbití vaší ženy.“

Morrison, jehož psychický stav již znemožňoval racionální uvažování, se na Donattiho vrhl přes stůl.

Donatti však reagoval s ohromující rychlostí na člověka, který až dosud působil naprosto uvolněně.

Odsunul se na židli, natáhl obě nohy nad stůl a vrazil je Morrisonovi do břicha. Morrison se s dávením a kašlem odpotácel zpátky.

„Posadte se, pane Morrisono,“ řekl Donatti laskavě. „Promluvme si o tom jako rozumní lidé.“

Když Morrison opět popadl dech, udělal, co mu Donatti řekl. Každý zlý sen přece jednou musí skončit, ne?

Jak Donatti Morrisonovi dále vysvětlil, firma Odvykači, a. s. používá desetistupňový žebříček trestů. Stupně šest, sedm a osm znamenaly další pobyt v králičí místnosti (se zvýšeným napětím) a silnější bití. Devátý stupeň představovalo zlomení Alvinových rukou.

„A desátý?“ zeptal se Morrison s vyprahlými ústy.

Donatti smutně zavrtěl hlavou. „Pak to vzdáváme, pane Morrisono. Stanete se příslušníkem zarytých dvou procent.“

„Opravdu to vzdáte?“

„Svým způsobem.“ Otevřel jednu ze zásuvek stolu, položil na stůl pětáctčtyřicítku s tlumičem a usmál se Morrisonovi do očí. „Ale ani ona zarytá dvě procenta si už nikdy nezapálí. Za to vám ručíme.“

V pátek večer dávali Bullitta, jeden ze Cindyiných oblíbených filmů, ale po hodině Morrisonova mumlání a ošívání ztratila i ona potřebnou koncentraci.

„Co se s tebou děje?“ zeptala se během reklamy.

„Nic... všechno,“ zabručel Morrison. „Přestávám kouřit.“

Cindy se zasmála. „A kdy jsi s tím začal? Před pěti minutami?“

„Ve tři hodiny odpoledne.“

„Ty sis vážně od té doby nezapálil?“

„Ne,“ řekl Morrison a začal si kousat nehet. Měl ho již ohryzaný až do masa.

„No to je báječné! A co tě přimělo s tím přestat?“

„Ty,“ odpověděl Morrison. „A... a Alvin.“

Cindy vytřeštila oči, a když opět začal běžet film, ani si toho nevšimla. Její manžel se o mentálně zaostalém synovi zmiňoval jen zřídka. Natáhla se, pohlédla na prázdný popelník po jeho pravici poté jemu do očí. „Ty se vážně snažíš přestat, Dicku?“

„Vážně.“ A když půjdu na policii, dodal sám pro sebe v duchu, místní hrdlořezové ti přijdou trochu upravit ciferník, Cindy.

„To jsem ráda. A i kdybys to nedokázal, oba ti za tu myšlenku děkujeme, Dicku.“

„No, já myslím, že to dokážu,“ řekl Morrison a vzpomněl si na onen kalný, vražedný pohled, který se objevil Donattimu v očích, když ho kopl do žaludku.

Té noci spal špatně a neustále balancoval mezi spánkem a dřímotou. Kolem třetí hodiny se úplně probudil. Jeho touha po cigaretě připomínala horečku. Sešel dolů a zamířil do pracovny. Místnost se rozkládala uprostřed domu. Byla bez oken. Morrison otevřel horní zásuvku pracovního stolu a fascinovaně se zadíval na tabatěrku. Rozhlédl se kolem sebe a olízl si rty.

Nepřetržité sledování během prvního měsíce léčby, říkal Donatti. Osmnáct hodin denně během dalších dvou – přičemž se klient nikdy nedozví, kterých osmnáct hodin to je. V průběhu čtvrtého měsíce, kdy má většina klientů největší sklon k recidivě, se „služba“ opět prodlouží na čtyřicet hodin denně. Poté až do konce roku dvanáct hodin nepravidelného sledování. A pak? Namátkové sledování do konce

klientova života.

Do konce života.

„Možná vás budeme kontrolovat každý druhý měsíc,“ tvrdil Donatti. „Možná každý druhý den. Nebo po dvou letech nepřetržitě jeden týden. Jde o to, že vy o tom nikdy nebudete vědět. Pokud si zapálíte, zahráváte si s ohněm. Nesledují mě? Nezmocňují se právě teď mé manželky nebo neposílají najatého hrdlořeza za mým synem? Nádherná představa, vidíte? A i kdybyste si přece jen nějakého čmouda neodpustil, bude vám chutnat příšerně. Bude chutnat jako krev vašeho syna.“

Jenže ho přece nemůžou sledovat uprostřed noci v jeho vlastní knihovně. V domě bylo ticho jako v hrobě.

Morrison hleděl téměř dvě minuty na cigarety v tabatěrce a nedokázal od nich odtrhnout zrak. Poté zamířil ke dveřím pracovny, nakoukl do prázdné chodby, vrátil se a znovu chvíli civěl na cigarety. Vtom se ho zmocnila úděsná představa: začal se před ním odvíjet celý budoucí život, v němž nebylo místo pro jedinou cigaretu. Copak, proboha, může někdy uspořádat další náročnou prezentaci pro ostražitého klienta, aniž by mu mezi prsty nonšalantně hořela cigareta, když bude přistupovat k tabulkám a grafům? Jak dokáže bez cigarety přetřpět nekonečné Cindyiny zahradní slavnosti? Copak vůbec může ráno vstát a čelit náporu nového dne bez cigarety jako doplňku ke kávě a četbě novin?

Začal si v duchu spílat, že se na tenhle podnik vůbec dával. Proklel Donattiho. Ale ze všeho nejvíce proklel Jimmyho McCanna. Jak mu to mohl udělat? Ten zatracený hajzl to všechno věděl. Ruce se mu roztráslou touhou pěkně si toho Jidáše McCanna podat.

Znovu se kradmo rozhlédl po pracovně. Hmátl do zásuvky, vytáhl cigaretu a začal ji laskat a hýčkat. Jak zněl ten starý reklamní slogan? Tak kulatá, tak pevná, tak plná. Pravdivější slova nikdy nebyla vyslovena. Vsunul si cigaretu do úst, zarazil se a naklonil hlavu.

Neozval se v komoře nějaký slabounký hluk? Jakési tiché šoupání? Určitě ne. Ale...

Před očima se mu rozvinul další obrázek – králik zběsile hopkající v elektrickém sevření. Myšlenka na Cindy v králičí místnosti...

Morrison se zoufale zaposlouchal, ale neslyšel nic. Namlouval si, že stačí zamířit ke dveřím komory a zprudka je otevřít. Příliš se však obával toho, co by za dveřmi mohl nalézt. Vrátil se do postele, ale moc už toho nenaspal.

Na to, jak mizerně se ráno cítil, mu snídaně chutnala dobře. Po chvíli váhání si dal po obvyklé misce ovesných vloček ještě míchaná vajíčka. Právě když nevrle umýval pánev, sešla Cindy v županu dolů.

„Richard Morrison! Vajíčka jsi k snídani neměl už od doby, co byl Hector ještě štěně.“

Morrison zavrčel. Pokládá výraz co byl Hector ještě štěně za jednu z nejhlupejších Cindyiných frází, společně s to můžu rovnou políbit prase.

„Už jsi kouřil?“ zeptala se a nalila si pomerančový džus.

„Ne.“

„V poledne už na nich zase budeš,“ prohlásila nenučeně.

„Ty mi teda fakt pomáháš!“ odsekl jí Morrison. „Ty a všichni ostatní nekuřáci si prostě myslíte..., ále, to je fuk.“

Čekal, že se Cindy naštve, ale ta na něj jen hleděla s užaslým výrazem. „Ty to fakt myslíš vážně,“ řekla. „Fakt že jo.“

„To si piš, že jo.“ Nikdy se nedozvíš jak vážně. Doufám.

„Chudáčku,“ řekla Cindy a přistoupila k němu. „Vypadáš jako ohřátá smrt. Ale jsem na tebe pyšná.“

Morrison ji pevně sevřel v objetí.

Výjevy z života Richarda Morrisona za období říjen až listopad: Morrison s kamarádem z Larkin Studios v baru Dempsey's. Kamarád mu nabízí cigaretu. Morrison tiskne sklenici o něco pevněji a říká: Já s tím přestal. Kamarád se směje a odpovídá: Dávám ti týden.

Morrison čeká na ranní metro a dívá se přes horní okraj Timesů na mladého muže v modrém obleku. Vidá teď mladíka téměř každé ráno, tady i jinde. Třeba v Onde's, kde má Morrison schůzku s klientem. Nebo v prodejně Sam Goody's, kde si mladík prohlíží elpíčka, zatímco Morrison hledá album Sama Cookea. Případně na místním golfovém hřišti, kde se mladík pohybuje v čtyřlenném hloučku za Morrisonovou skupinou.

Morrison se opíjí na večírku a touží po cigaretě – není však dost opilý na to, aby si jednu skutečně vzal.

Morrison navštěvuje syna a přináší mu velký míč, který po zmáčknutí piští. Syn mu věnuje nadšený uslintaný polibek. Z nějakého důvodu není Morrisonovi tak odporný jako dříve. Pevně syna objímá a uvědomuje si, co si Donatti a jeho kolegové tak cynicky uvědomili před ním: že láska je nejzhorbnější droga ze všech. O její existenci nechť debatují romantici. Pragmatici ji vezmou na vědomí a využijí.

Morrison postupně ztrácí fyzické nutkání po cigaretě, ale psychická touha jej stále neopouští, stejně jako potřeba mít stále něco v ústech – pastilku proti kašli, žvýkačku, párátko. Vesměs ubohé náhražky.

Nakonec Morrison vězí v kolosální dopravní zácpě v Midtownském tunelu. Tma. Houkající klaksony. Páchnoucí vzduch. Beznadějně zablokovaná doprava. Zčistajasna otevírá Morrison přihrádku na rukavice a vidí uvnitř napůl otevřenou krabičku cigaret. Chvilí se na ně dívá, pak jednu vytahuje a zapaluje ji zapalovačem na palubní desce. Jestli se něco stane, je to Cindyina vina, namlouvá si vzdorovitě. Říkal jsem jí, aby všechny ty zatracené cigarety vyhodila.

Po prvním potáhnutí zběsile vykašlává kouř. Po druhém mu do očí vyrážejí slzy. Po třetím se cítí zmámený a malátný. Chutná to příšerně, říká si.

A na pozadí myšlenka: probůh, co to dělám?

Za ním netrpělivě houkají klaksony. Auta před ním se opět dala do pohybu. Morrison zamačkává cigaretu v popelníku, stanuje obě přední okénka, otevírá větrací průduchy a bezmocně rozhání rukou vzduch jako uličník, který právě spláchl svého prvního špačka.

Trhavě se zařazuje do šňůry aut a míří domů.

„Cindy?“ zavolal. „Už jsem doma.“

Žádná odpověď.

„Cindy? Kde jsi miláčku?“

Zazvonil telefon a on se po něm vrhl. „Haló? Cindy?“

„Dobrý den, pane Morrisone,“ řekl Donatti. Hovořil s uspokojivou čilostí a věcností. „Zdá se, že musíme vyřídit jednu drobnou obchodní záležitost. Hodilo by se vám to v pět hodin?“

„Vy máte mou ženu?“

„Ano, zajisté.“ Donatti se blahosklonně zachechtal.

„Heleďte, pusťte ji,“ blábolil Morrison. „Už se to nestane. Byl to jen úlet, jen drobný úlet, nic víc. Jen jsem třikrát potáhl a ani mi to pořádně nechutnalo, proboha!“

„To je hanba. Takže budu počítat s pátou hodinou, ano?“

„Prosím vás,“ řekl Morrison a neměl přitom daleko k slzám. „Prosím...“

Ale to už mluvil do hluchého sluchátka.

V pět hodin odpoledne seděla v přijímací místnosti pouze sekretářka. Věnovala mu šibalský úsměv, který jako by zcela ignoroval Morrisonovu sinalost a neupravený zjev. „Pane Donatti?“ řekla do interkomu. „Přišel za vámi pan Morrison.“ Kývla na Morrisona. „Běžte dál.“

Donatti na něj čekal před neoznačenou místností ve společnosti muže, který měl na sobě tričko s nápisem SMILE a v ruce držel osmatřicítku. Postavou lehce připomínal lidoopa.

„Poslyšte,“ oslovil Morrison Donattiho. „Můžeme se přece nějak dohodnout, ne? Zaplatím vám. Já...“

„Drž hubu,“ řekl muž s nápisem SMILE.

„Rád vás opět vidím,“ poznamenal Donatti. „Mrzí mě, že to musí být za tak nepříznivých okolností. Pojděte se mnou, prosím. Pokusíme se to vyřídit co nejrychleji. Mohu vás ujistit, že to vaši ženu nebude bolet... tentokrát.“

Morrison se vzepjal a připravil se na Donattiho skočit.

„Ale, ale,“ řekl Donatti a zatvářil se pozlobeně. „Jestli to uděláte, tady Junk vás zbije pistolí a vaše žena se trestu stejně nevyhne. Takže co je pro vás výhodnější?“

„Kéž byste shnil v pekle,“ utrousil Morrison směrem k Donattimu.

Ten si pouze povzdechl. „Kdybych dostal niklák pokaždé, co někdo vysloví podobný názor, mohl bych rovnou odejít do penze. Berte to jako ponaučení, pane Morrisone. Když se romantik pokusí učinit správnou věc a neuspěje, dají mu medaili. Když pragmatik při tomtéž uspěje, pošlou ho do pekel. Půjdeme?“

Junk pokynul pistolí do místnosti.

Morrison vešel dovnitř jako první. Cítil zvláštní strnulost. Malý zelený závěs byl odhrnutý. Junk dloubl do Morrisona pistolí a nasměroval ho k závěsu. Takhle nějak si musí připadat svědek v plynové komoře, pomyslel si Morrison.

Nakoukl dovnitř. V místnosti stála Cindy a zmateně se rozhlížela.

„Cindy!“ zvolal Morrison zbědovaně. „Cindy, oni...“

„Ona vás nevidí ani neslyší,“ řekl Donatti. „Je to poloprůhledné zrcadlo. Tak se do toho dejme, ať to máme za sebou. Byl to opravdu jen velmi drobný úlet. Myslím, že třicet vteřin by mělo stačit. Junku?“

Junk stiskl jednou rukou tlačítko, zatímco druhou prackou stále zarýval pistolí do Morrisonových zad. Bylo to nejdelších třicet vteřin v Morrisonově životě.

Když bylo po všem, položil Donatti Morrisonovi ruku na rameno a zeptal se: „Budete zvracet?“

„Ne,“ odpověděl Morrison chabě. Opíral se čelem o sklo a nohy se mu třáslly jako rosol. „Myslím, že ne.“ Otočil se a viděl, že Junk je pryč.

„Pojďte se mnou,“ vyzval ho Donatti.

„Kam?“ zeptal se Morrison apaticky.

„Řekl bych, že manželce ještě máte co vysvětlovat, nemyslíte?“

„Jak se s ní můžu setkat? Jak jí můžu říct, že já... já...“

„Myslím, že budete překvapen,“ prohlásil Donatti.

Místnost byla prázdná s výjimkou jediné pohovky. Cindy na ní seděla a bezmocně vzlykala.

„Cindy?“ řekl Morrison jemně.

Manželka zvedla hlavu a oči měla zvětšené slzami. „Dicku?“ zašeptala. „Dicku? Ach... Ach Bože...“ Morrison ji pevně objal. „Byli to dva muži,“ řekla mu do prsou. „Čekali v domě – nejdřív jsem si myslela, že jsou to lupiči, a pak, že mě přišli znásilnit, jenže oni mi dali pásku přes oči a někam mě odvezli a... a... Bylo to příšerné...“

„Pššt,“ řekl Morrison. „Pššt.“

„Ale proč?“ zeptala se manželka a pohlédla na něj. „Proč mě chtěli...“

„Kvůli mně,“ odpověděl. „Musím ti něco vysvětlit, Cindy...“

Když domluvil, chvíli mlčel a poté dodal: „Předpokládám, že mě teď nenávidíš. A nedivil bych se.“

Zíral tupě do podlahy, ale Cindy mu vzala hlavu do obou rukou a otočila ji k sobě. „Ne,“ řekla. „Nezlobím se.“ Morrison na ni pohlédl v němém úžasu.

„Stálo to za to,“ řekla manželka. „Bůh těm lidem požehnej. Vysvobodili tě z vězení.“

„To si vážně myslíš?“

„Ano,“ dodala Cindy a políbila ho. „Můžeme teď jet domů? Už se cítím lépe. Mnohem lépe.“

Jednoho večera o týden později zazvonil telefon, a když Morrison poznal Donattioho hlas, řekl: „Tak tentokrát se vaši hoši pletou. K cigaretě jsem se ani nepřiblížil.“

„To víme. Ale musíme probrat jednu poslední záležitost. Můžete se zastavit zítra odpoledne?“

„Je to...“

„Ne, není to nic vážného. Jde jen o jednu účetní operaci. Mimochodem, blahopřeji k povýšení.“

„Jak jste se to dozvěděl?“

„Vedeme si záznamy,“ řekl Donatti vyhýbavě a zavěsil.

Když vešli do malé místnosti, Donatti se ujal slova: „Netvařte se tak nervózně. Nikdo vás nekousne. Stoupněte si sem, prosím.“

Morrison spatřil obyčejnou osobní váhu. „Víte, trochu jsem sice přibral, ale...“

„Ano, na váze přibírá třiasedmdesát procent našich klientů. Postavte se na ni, prosím.“

Morrison poslechl. Jazýček se zastavil na osmdesáti sedmi kilogramech.

„Dobře. Můžete slézt. Kolik měříte, pane Morrisone?“

„Sto sedmdesát osm.“

„Dobrá, takže to máme...“ Vytáhl z náprsní kapsy malou kartičku zatavenou v plastu. „No, to není tak zlé. Předepíšu vám jedny vysoce nezákonné prášky na hubnutí. Užívejte je střídě a přesně podle pokynů. A vaši maximální váhu stanovuji na... momentíček...“ Znovu se zadíval do kartičky. „Na devadesát jeden kilogram, co vy na to? A protože je dnes prvního prosince, očekávám vás vždy prvního“

k danému měsíci na převážení. Pokud se nebudete moci dostavit, nevádí – za předpokladu, že to včas oznámíte.“

„A co se stane, když budu vážit víc než jednadevadesát?“ Donatti se usmál. „Pošleme k vám domů člověka, který uřízne vaší manželce malíček,“ prohlásil. „Můžete odejít těmihle dveřmi, pane Morrison. Přeji hezký den.“

O osm měsíců později:

Morrison se v baru Dempsey's náhodou setkává s kamarádem z Larkin Studios. Morrison je v té době plně zabrán do toho, co Cindy hrdě nazývá bojem s nadváhou: váží osmdesát tři a půl kilogramu. Třikrát týdně cvičí a je štíhlý a ohebný jako proutek. Kamarád z Larkin Studios proti němu vypadá jako zdechlina, kterou přinesla kočka.

Kamarád: Pane jo, jak jsi s tím dokázal přestat? Já se v tom zatraceném zlozvyku ráchám jako beznohý. S opravdovým odporem zamačkává cigaretu a dopíjí skotskou.

Morrison si ho chvíli měří pohledem, vytahuje z kapsy malou bílou navštívenku a pokládá ji na pult. Víš, říká, tihle lidi mi změnili život.

O dvanáct měsíců později:

Morrisonovi přichází poštou účet. Stojí na něm:

ODVYKAČI, a. s.

Východní 46. Street 237 New York, N. Y. 10017

1 x terapie

Poradce (Victor Donatti)

Elektřina

Celkem (prosíme, zaplat'te tuto částku)

\$250000

\$250000

\$050

\$500050

Zatracení zkurvysyni! vybuchuje Morrison. Oni mi naučtovali i elektřinu, kterou použili na... na...

Prostě jim zaplat', říká jeho žena a líbá ho.

O dvacet měsíců později:

Morrison s manželkou se čírou náhodou setkávají v divadle Helen Hayesové s Jimmym McCannem a jeho chotí. Všichni se navzájem seznamují. Jimmy vypadá stejně dobře, ne-li lépe, jako onehdy na letištním terminálu. Morrison dnes vidí jeho ženu poprvé. Oplývá onou zvláštní krásou, která někdy vyzařuje z obyčejných dívek, když jsou velmi, velmi šťastné.

Podává Morrisonovi ruku a ten ji tiskne. Na jejím stisku je však cosi zvláštního a v polovině druhého dějství si Morrison uvědomuje, co to je. Na pravé ruce jí chybí malíček.